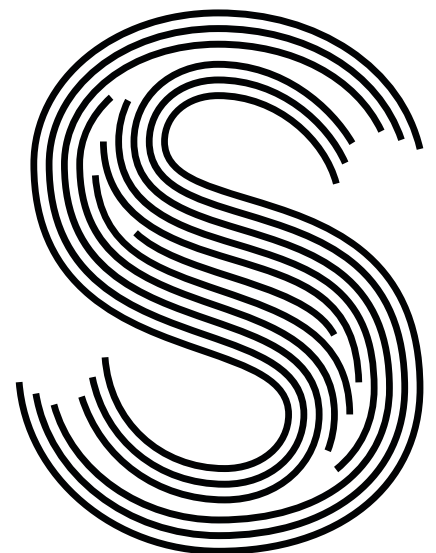

MCKINLEY
IXON

Podcast

Kronikář traumat a radosti černé Ameriky. McKinley Dixon oživuje uvědomělý rap

Vezměte prvotřídní rap a skvělé jazzové instrumentálky, přidejte věrohodné příběhy o aspiracích a vyrovnávání se s traumaty. Získáte hudbu McKinley Dixona, amerického rappera a skladatele, jednoho z největších objevů afroamerické hudby za poslední roky.

Dixonův rap stojí pevně zaklesnutý v afroamerické kulturní tradici – ostatně v rozhovorech s oblibou tvrdí, že největším rapperem všech dob je podle něj Toni Morrison, afroamerická spisovatelka a první černá žena, která dostala Nobelovu cenu za literaturu. Názvy její románové trilogie z let 1987 - 1998 – u nás známé pod názvy Milovaná, Ráj a Jazz – si McKinley Dixon vypůjčil jako jméno svého loňského alba. Deska *Beloved! Paradise? Jazz!* figurovala v seznamech nejlepších desek roku magazínů *Rolling Stone*, *Paste* nebo *Consequence* a ukázala, že uvědomělý hip hop ještě zdaleka není mrtvý.

McKinley Dixon se narodil v roce 1995 v Marylandu, část formativních let si ale prožil i v newyorském Queensu a mix jisté civilnosti nebo zemitosti a velkoměstských ambicí se odráží i v jeho tvorbě. V jeho příbězích se často zmiňuje sebeláska a odmítnutí poraženectví, jako třeba hned v názvu jeho debutu *Who Taught You to Hate Yourself ?* (Kdo tě naučil se nenávidět) z roku 2016, který natočil ještě během studií v Richmondu ve státu Virginia.

Album *The Importance of Self Belief* následovalo o rok později a název (Důležitost víry v sebe sama) naznačuje pokračování introspektivních témat. Výraznějšího průlomu se McKinley Dixon nicméně dočkal až v roce 2021, kdy vydal album *For My Mama and Anyone Who Look like Her*. Dokončuje jeho vlastní trilogii velmi osobních desek, na nichž popisuje svůj vnitřní i vnější boj se světem. Jak naznačuje už titul desky, je věnovaná jeho matce, lásku k ní ale rozšiřuje na další ženy černé barvy pleti a v podtextu nahrávky vzkazuje, že jeho soukmenovci se musí naučit pracovat se zármutkem ze své temné historie.

Tyto silné emoce se podle rappera dají použít jako nástroj k vybudování nových, silnějších „já“. Do soukromých zpovědí tady pronikají i velká témata rasismu, úzkosti nebo smrti. „Na desce mluvím o věcech, které byly pro můj život bolestivé a báječné, často obojí zaráz. Přinutily mě uvědomit si, že život je velmi komplexní záležitost,“ říká Dixon k desce z roku 2021.

Mezi své další vzory Dixon jmenuje r'n'b zpěvačku Mary J. Blige, gospelové duo Mary Mary, a nebo klasiky jižanského rapu OutKast. Poměrně nečekaně se ale v jeho seznamu formativních kapel objevují i My Chemical Romance, a nebo Panic! At The Disco. Emo-rockové partičky poslouchal s kamarády během vyrůstání v Marylandu a do jeho písní se otiskla emoční otevřenost rockerů nulté dekády.

Stejně jako Toni Morrison zabývá se McKinley Dixon životy Afroameričanů zapletených v historických kontextech, které nejsou vždy vyloženě růžové. Mluví často ale také o schopnosti milovat a překračovat s pomocí lásky temné časy beznaděje. Dixonovým současným bydlíštěm je Chicago, které se poslední dekády „proslavilo“ jako město s největší mírou násilných zločinů. O svém současném bydlíšti ale rapper mluví jako o „městě, které je plné magie“ a příběhy z něj ožívají právě na jeho aktuální desce *Beloved! Paradise? Jazz!*.

Do bohatých jazzových aranží a trapového beatu skladby *Tyler Forever* vypráví Dixon příběh svého kamaráda Tylera, který skončil jako bezdomovec a následně zemřel na ulici. Singlová skladba *Run Run Run* je plná hořkosladkých vzpomínek na dětství, v jedněch jako dítě utíká rapper vstříc dobrodružství, v dalších naopak pryč od střelby a potíží, které čekají na ulici. Deska *Beloved! Paradise? Jazz!* vyšla na chicagské značce *City Slang*, která je spojovaná spíše s indie-rockovými kapelami jako třeba *Lambchop*, *Tindersticks* nebo *Broken Social Scene*. Je to ale další důkaz nadžánrového směřování McKinley Dixona, který už stihl vyrůst v jednu z nejvýraznějších osobností současné mladé afroamerické kultury.

Dixon se dívá do budoucnosti, kterou je potřeba vybudovat a vybojovat, ale zároveň je přitom jednou nohou v bohaté historii černé kultury, z níž čerpá inspiraci. Kronikářka temné i radostné minulosti Afroameričanů Toni Morrison nakonec v osobě hudebníka McKinley Dixona skutečně našla svého pokračovatele. Navíc můžeme s jistotou říct, že osmadvacetiletý rapper ještě rozhodně neřekl poslední slovo.